

Umberto Tommasini

Το 1896, γεννήθηκε ο Ιταλός σιδεράς, αναρχικός και μαχητής αντι-φασίστας Umberto Tommasini. Μεγάλωσε σε μια οικογένεια της εργατικής τάξης που είχε σοσιαλιστικές απόψεις. Πήρε μέρος την 14η Οκτωβρίου το 1909 στην διαμαρτυρία κατά της θανατικής ποινής που είχε επιβληθεί στον ισπανό αναρχικό Francisco Ferrer και συμμετείχε στην περίφημη Circolo di Studi Sociali. Τραυματίστηκε κατά τη διάρκεια του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου, πιάστηκε και στάλθηκε αιχμάλωτος στο στρατόπεδο αιχμαλώτων πολέμου Μαουτχάουζεν. Μετά την αποφυλάκισή του το 1919, επέστρεψε στην Τεργέστη, ξαναεργάστηκε ως σιδηρουργός, και άρχισε να συχνάζει σε σοσιαλιστικούς και αναρχικούς κύκλους. Στις εσωτερικές συζητήσεις που γίνονταν το 1920 στους κόλπους του σοσιαλιστικού κινήματος, ο ίδιος αποφάσισε να μην ανανεώσει τη συμμετοχή του στη Partito Socialista και άρχισε να συμμετέχει στο αναρχικό κίνημα. Επίσης, ήταν ενεργός μέσα στο κίνημα των συνδικάτων, αγωνίστηκε ενάντια στους απεργοσπάστες και ενάντια στις ολοένα και πιο τολμηρές φασίστες ομάδες. Το 1921 τραυματίστηκε από μια ομάδα φασιστών μετά από εισβολή στο εργοστάσιο όπου εργαζόταν. Εκείνο το καλοκαίρι πήρε μέρος στα αντίποινα εναντίον της φασιστικής ομάδας squadristi που δρούσε στην Red Light District του Σαν Τζιάκομο, στην διάρκεια της επιδρομής η βόμβα του τραυμάτισε 30 φασίστες. Το 1925, συνάντησε τον Camillo Berneri και τον Gino Bibbi, κατά τη διάρκεια μιας συνάντησης της Unione Italiana Monarchica, με τους οποίους έγινε πολιτικός σύντροφος. Επίσης, είχε συμμετοχή στην αποτυχημένη επίθεση του Gino Lucetti εναντίον του Μουσολίνι (11 Σεπτεμβρίου 1926), ο Umberto του προμήθευσε τα εκρηκτικά, αλλά χωρίς να γνωρίζει την τελική τους χρήση. Φόβισμένες οι φασιστικές αρχές, τον παρενοχλούσαν συνεχώς και ήταν ένας από τους πρώτους αντι-φασίστες που φυλακίσθηκαν και πέρασαν έξι χρόνια στα νησιά της Ustica και της Ponza. Κατά τη διάρκεια της κράτησης η «υπεροπτική και περιφρονητική στάση» του ήταν ένα αγκάθι στις αρχές που τον χαρακτήρισαν ως » έναν ακούραστο σπορέα μίσους, εναντίον της σημερινής κοινωνικής συγκρότησης, ανυπότακτο σε κάθε πειθαρχία και σε καμία περίπτωση συνεργάσιμο με τις αρχές».

Ο Umberto Tommasini την δεκαετία του 40 (Φωτογραφία της αστυνομίας)

Λίγες εβδομάδες μετά την επιστροφή του από τη Τεργέστη το 1932, αποφάσισε να πάει να αυτο-εξοριστεί, έτσι έφυγε παράνομα για τη Γαλλία και εντάχθηκε στον αντιφασιστικό αγώνα. Με το ξέσπασμα της Ισπανικής Επανάστασης, εντάχθηκε στην φάλαγγα Ascaso της CNT-FAI, που αποτελούταν σε μεγάλο βαθμό από αναρχικούς, με διοικητές τον Carlo Rosselli και Camillo Berneri. Χάρη στην εμπειρία που είχε από τον Α΄ παγκόσμιο πόλεμο συνέβαλε στην προετοιμασία χαρακώματων κατά τη διάρκεια της μάχης του Monte Pelado στο Huesca, στις 28 Αυγούστου του 1936, καταφέροντας έτσι να απωθήσουν την Carlist. Αργότερα συνέβαλε στη μεγαλύτερη στρατιωτικοποίηση των πολιτοφυλακών. Κατά τη διάρκεια μιας προσπάθειας να σαμποτάρει ένα φασιστικό πλοίο, στο λιμάνι της Cueta τον φεβρουάριο του 1937, συνελήφθη από τους κομμουνιστές και στάλθηκε στη Βαλένθια, όπου ανακρίθηκε σκληρά από την σταλινική αστυνομία, μαζί με τον Giobbe Giopp, τον Alfredo Cimadori και τον Giovanni Fontana. Καταφέροντας να ξεφύγει, αναγκάστηκε τελικά να παραδωθεί, έτσι ώστε να μην παρεμποδίζει τις διαπραγματεύσεις για την απελευθέρωση ολόκληρης της ομάδας (συμπεριλαμβανομένου του Cimadori που θα αποδειχθεί στη συνέχεια ότι ήταν φασίστας χαφιάς της αστυνομίας) που διεξάγονταν μεταξύ του αναρχικού Υπουργού Δικαιοσύνης και του Σοσιαλιστή υπουργού Εσωτερικών.

Φωτογραφία απο την δεκαετία του 1920

Στα τέλη Απριλίου 1937 αφέθηκε αφού αναγκάστηκε να υποστεί εικονική εκτέλεση. Ανακρίθηκε στην φυλακή Coroneo στην Τεργέστη, και στη συνέχεια το έστειλαν σε εσωτερική εξορία στο νησί Βεντοτένε για πέντε χρόνια. Σε αντίθεση με άλλους πολιτικούς κρατούμενους, οι οποίοι αφέθηκαν ελεύθεροι μετά την 25 Ιουλίου του 1943, με την ανατροπή του Μουσολίνι, ο Tommisini κρατήθηκε μαζί με άλλους αναρχικούς στο στρατόπεδο εγκλεισμού Renicci μέχρι το τέλος του πολέμου.

Ο φακέλος του απο την αστυνομία

Δεδομένου των πάγιων αντι-κομμουνιστικών απόψεων του, σε αντίθεση με πολλούς άλλους αναρχικούς, αρνήθηκε να ενταχθεί στην Αντίσταση, επειδή ήταν εξ ολοκλήρου υπό κομμουνιστικό έλεγχο.

Φοβούμενος ενδεχόμενη σύλληψη στην Τεργέστη, έμεινε στην αδελφή του στην Μπολόνια μετά την απελευθέρωσή του. Όταν επέστρεψε στην Τεργέστη, βοήθησε στην ίδρυση της Gruppo Anarchico Germinal, που εξέδωσε το περιοδικό «Germinal», τον Μάιο του 1946. Επίσης, επέστρεψε στην εργασία του ως μεταλλουργός και παρά την ισχύ των κομμουνιστικών συνδικάτων, εξελέγη ως εργατικός αντιπρόσωπος. Κατά τη διάρκεια της αγγλο-αμερικανικής κατοχής το 1954, καταδικάστηκε σε 11 μήνες φυλακή από την στρατιωτική κυβέρνηση για παράνομη αναρχική προπαγάνδα (αφίσες προέτρεπαν την αστυνομία σε ανυπακοή και λιποταξία).

Ο Umberto πουλάει την εφημερίδα Germinal

Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου βοήθησε επίσης κάμποσους αναρχικούς να διαφύγουν από την κομμουνιστική Βουλγαρία και να περάσουν παράνομα στη Γαλλία. Το 1965, ήταν μέλος της Gruppo di Iniziativa Anarchica (GIA), που αποσχίστηκε από την Federazione Anarchica Italiana (FAI). Στα τέλη της δεκαετίας του '60 και του '70 έγινε σημείο αναφοράς για τους νεότερους αγωνιστές που εντάσσονταν στο αναρχικό κίνημα. Το 1971, έγινε ο εκδότης της Umanità Nova και συνέχισε τις δραστηριότητες του μέχρι τα 84 του χρόνια. Το 1984, ο Claudio VENZA δημοσίευσε μια μακρά αυτοβιογραφική συνέντευξη με τίτλο «Umberto TOMMASINI, L'anarchico Triestino» (Ο αναρχικός από την Τεργέστη), και επανεκδόθηκε το 2011 ως «Il Fabbro anarchico. Autobiografia FRA Trieste a Barcellona» (Ο σιδεράς αναρχικός. Μια αυτοβιογραφία μεταξύ Τεργέστης και Βαρκελώνης).

Πηγή: The Bottled Wasp Pocket Diary

Μετάφραση: Αδέσποτος